

[Aase Olesen]

erkende, at vi på andre områder bliver nødt til at begrænse kredsen af modtagere af sociale ydelser; ellers er vi simpelt hen ikke i stand til fortsat at sætte ind over for dem, som virkelig har behov.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg skal med glæde bekræfte hr. Jørgen Juniors citat af det, jeg sagde ved anden behandling: Jo flere der rammes, desto bedre. Men nu skal det jo ikke løsrives af sin sammenhæng. Sammenhængen var den, at der fra forskellig side var rettet kritik af, at den socialdemokratiske regering omhyggeligt undgik at ramme socialdemokratiske vælgere. Man tør vistnok antyde, at debatten i dag har vist, at der nok er en og anden socialdemokratiske vælger, der vil blive ramt af noget af dette her. Det var i den forbindelse, jeg sagde, at en af centrum-demokraternes væsentligste grunde til at komme med i et forlig har været at tvinge socialdemokraterne til at forklare de mennesker, der i årevis har ment, at kun hvis de stemte socialdemokratisk, skulle de få i pose og i sæk osv., at vi stadig væk er gode mennesker – og det er de andre inde i folketinget for øvrigt også – men der er grænser for, hvor langt godheden kan gå, når I samtidig hver eneste dag i læserbreve fortæller os, hvad vi er for nogle skvadderhoveder, fordi vi ikke kan ordne landets valuta.

Jeg vil også gerne gentage noget andet, jeg sagde ved anden behandling: det er ikke dette folketing, der bruger landets valuta, og det er ikke regeringen. Vi udbetaler ikke i mark eller pund sterling eller dollar, vi udbetaler i danske kroner, og dem kan vi hente i Nationalbanken eller låne hos befolkningen. Så det er ikke os, der bruger pengene. Det er befolkningen, der bruger landets valuta, og der er kun én udvej til at hindre det, og det er, at befolkningen har færre penge til rådighed. Det er den bitre sandhed, og den kommer man ikke uden om. Så er det meget svært at undtage 800.000 mennesker, 900.000 mennesker og 1 mill. mennesker.

Her vil jeg gerne gentage én ting til, som jeg sagde i går i en anden forbindelse. Jeg har – og det gjorde jeg også, da jeg var socialdemokratisk folketingsmand – forklaret pensionister landet over, at når man ikke uden videre kunne forhøje det, de skulle ha-

ve, var det bl. a., fordi f. eks. en ganske almindelig taxavognmand eller taxachauffør med en nogenlunde almindelig indkomst og 2–3 børn har mindre – mand og kone – til sig selv, når de skal sørge for børnene, end folkepensionistægteparret har, som ikke skal sørge for nogen. Det er sandheden, og den skal siges til folk. Det andet er hykleri, og det er i virkeligheden at nedvurdere pensionisterne at føre den tale, som bl. a. også er ført her i dag. Man kunne jo tro, det var pensionisterne og specielt invalidepensionisterne, der skulle betale hele sparehistorien, og det passer jo ikke. Nu fik fru Birthe Nielsen heldigvis nævnt, at der også var nogle familier med børn, og at der var et lille beløb på 300 mill. kr., der altså også indgik i det. Det var da rart at få at vide, at der var andre, for i de første indlæg lød det, som om det var pensionisterne, der skulle betale det hele, men da jeg så, hvem der var på tilhørerpladserne, forstod jeg, hvorfor det var lagt sådan op. Der er åbenbart nogle, der har glemt grundlovens ord om, at et medlem af tinget ikke er forpligtet ved nogen forskrift af vælgerne, men alene ved sin overbevisning. Der er nok nogle medlemmer af dette ting, der om nogle år vil blive foreholdt, hvad de har sagt i dag om, hvem det er, der har været ledende i alle de sociale fremskridt osv. herinde. Det er godt at høre, når man skal til at spare på disse områder, hvem det er, der har været ledende med hensyn til at påføre os alle disse forskellige udgifter.

Centrum-demokraterne har fra første færd sagt: det gør forbandet ondt at spare, for ellers sparer vi ikke, og skulle vi, som nogle har ønsket, have sparet dobbelt så meget, havde det gjort dobbelt så ondt, og urimelighederne ville have været dobbelt så mange, for der er altid urimeligheder. Man kan aldrig lave noget, der virker ensartet for uensartede grupper og individer. Det lader sig ikke gøre, og derfor rammer man skævt.

Jeg ville ikke et øjeblik mistænke ministeren eller socialdemokratiet for bevidst at ville ramme nogen uretfærdigt, men der er bare det, at hvis man overhovedet vil lave noget, så rammer man også nogle uretfærdigt, og det er det, der sker.

Må jeg så skynde mig at sige, for at man ikke skal tro, at det er faldet væk: anden fase, som er den fase, hvor man ville ændre ved rentefradragsretten ad bagvejen, kommer